

РЕШЕНИЕ

№ 22514

гр. София, 04.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 01.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3521** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. М. С., ЕГН , чрез адв. Р. Т. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № GRAM- 1538520/07.03.2026г, издадена от младши автоконтрольор при СДВР, отдел Пътна полиция, с която ѝ е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ гг от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС за срок от 6 месеца.

Релевират се доводи, че оспорената ПАМ е издадена в нарушение на материалните и процесуалните правни норми, като се иска отмяна на обжалваната заповед.

В с.з. жалбоподателят, редовно призован не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – младши автоконтрольор при СДВР, отдел Пътна полиция, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 7-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство заповед на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“), подб. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС №[ЕИК].

Като фактическо основание за издаване на ПАМ е посочено, че в [населено място], по [улица]с

посока на движение от [улица] към [улица], оспорващата управлява МПС – лек автомобил малка „Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на К. В. Х., като при извършена полицейска проверка е установено, че управляваното от него МПС е с прекратена регистрация на 19.09.2025 г. по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, поради неregistrирано превозно средство в законно установения двумесечен срок. Деянието е квалифицирано като нарушение по чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП.

Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия GA № 5155553, съставен на 07.03.2026 г. срещу Д. С., за това, че на същата дата е управлявала горепосочения лек автомобил, който е със служебно прекратена регистрация от 19.09.2026 г. на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. Посочено е, че с това водачът виновно е нарушил чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

От представената на л. 13 справка за процесното МПС се констатира, че същото е с прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП считано от 19.09.2025г. 18:31 часа.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-12413/15.11.2024г. и заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, поради което не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Обжалваната заповед е постановена в предписаната от закона форма, като са изложени фактически и правни основания съобразно изискването на чл. 59, ал. 2 от АПК.

Очертаните в ЗППАМ обективни и субективни признаци са тези на административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДП, на което съответства разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДП, установяваща санкция за посоченото неправомерно поведение.

При проверката на ЗППАМ за съответствието му с материалния закон съдът дължи изследване на въпроса дали адресатът е извършил нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, т. е. дали на посочените време и място е управлявал МПС, което не е регистрирано по надлежния ред – в случая дали управляваното от жалбоподателя МПС, което е собственост на трето лице, е било със служебно прекратена регистрация по реда на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 15 ЗДвП, служебно, с отбелязване в Националния регистър

на пътните превозни средства, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство или в случаите, когато собственикът е починал и в шестмесечен срок от настъпване на това обстоятелство не е заявена промяна в данните за собственика. От страна на административния орган не се твърди, че собственикът е бил уведомен за служебната дерегистрация на лекия автомобил, за да се предположи обосновано, че водачът на такъв автомобил също е знаел, че не е регистриран по надлежния ред. Поради това държавната принуда по отношение и на жалбоподателя, се явява непропорционална, доколкото процесното МПС не е негова собственост.

С оглед гореизложеното няма надлежно приложени доказателства, че са налице основанията за извършено нарушение от категорията на посочените в разпоредбата чл. 171, т. 1, б. з)г) ЗДвП, а именно чл. 175, ал. 3 ЗДвП, което означава, че на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаването на административния акт, довели до засягане правото му на защита.

Предвид горното не са налице предвидените в закона предпоставки за налагане на процесната ПАМ, нито същата е в съответствие с преследваната от закона цел.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 7-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. М. С., ЕГН , чрез адв. Р. Т. , Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № GRAM- 1538520/07.03.2026г, издадена от младши автоконтрольор при СДВР, отдел Пътна полиция, с която й е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“ г от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС за срок от 6 месеца.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: